

Ficar-se dins el Pou

Josep Maria Pou estrena al Teatre Romea 'El pare' de Florian Zeller, obra traduïda per Joan Sellent que ens capbussa en un personatge destarotat per la demència senil

Bernat Puigtobella

Editor de Núvol.

23/12/2022

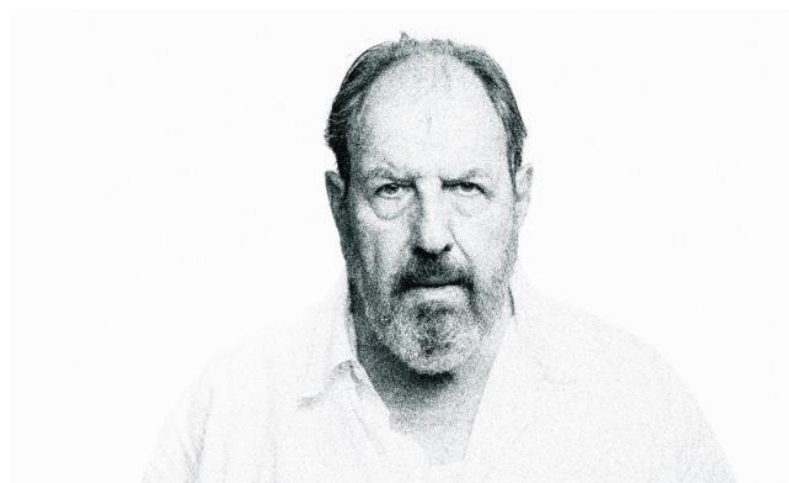
Nit d'estrena al Romea. Quan surto del metro a Liceu, els últims guiris del dia encara fan el seu pessebre vivent a la Rambla, un pessebre de carn i ossos, com els d'*antes*. Molts turistes deuen conèixer l'obra que vaig a veure, però no saben que aquesta nit és especial perquè **Josep Maria Pou** estrena la primera producció catalana d'*El pare*, del dramaturg francès Florian Zeller. Els que heu vist l'oscaritzada adaptació cinematogràfica que en va fer el mateix Zeller amb

Anthony Hopkins, ja sabeu que és un repte fer aquesta obra, i per Pou, un actor de 78 anys que encarna un vell d'edat semblant en fase de demència, comporta un grau d'exposició amb els propis fantasmes i pors que té els seus riscos, personals i artístics. Hi ha expectació per veure aquesta obra, que s'estarà al Romea fins al finals de febrer i després farà *bolos* fins al maig per teatres de comarques, on tothom s'ha apressat a contractar la funció pensant que podria ser l'última actuació de Josep Maria Pou, tot i que ell no ho ha dit encap moment.

Quan arribo al teatre, esternudant, el Daniel i la Isabel ens reben al vestíbul del Romea: "Aquí hay que venir bueno!", em diu el jefe. No li pregunto si *El pare* és una obra comercial. Ho és i no ho és. Una peça com aquesta, premi Molière 2014, declarada com una de les millors obres de la dècada passada, que ha fet el salt al cinema, arriba molt rodada, però la demència senil no és un tema fàcil, per bé que Zeller hi ha sabut posar serrells de comèdia, que aquí fan de vàlvula de descompressió. En **Joan Sellent**, traductor de capçalera de Pou que també ha traduït aquesta peça al català, em diu que la versió cinematogràfica evita els petits gags que té l'obra i se cenyeix a la severitat del tema, però si llegeixes bé el text, hi ha puntes de comicitat que Josep Maria Pou ha sabut llegir i en treu partit.

Sellent també em fa veure que amb aquesta obra Pou ha tornat al rei Lear, i ho sap perquè ell mateix l'any 2004 li va traduir aquest Shakespeare (que podeu trobar editat a [Núvol](#)). L'Andreu, el protagonista d'*El pare*, ja porta dins seu un Lear latent. Com el tràgic personatge de Shakespeare, pateix la incomprensió de la seva filla, entra en una espiral de demència i camina insegur per un espai escènic buit, com si hagués de topar amb alguna cosa, sempre amb un peu al caire de l'abisme.

Si aneu a veure *El pare*, veureu que és interessant el que fa Josep Maria Pou amb el personatge, però també el que li fa el personatge a ell. Pou sap que cada vespre baixa a la cova més fosca i transita per galeries que el podrien xuclar. Hi ha vertigen, hi ha l'exaltació de l'home autoposseït, però també la fragilitat del nen que vol tornar als braços de la mare.

Josep M. Mestres ha dirigit molt bé una obra difícil, que demana contenció i molta cura a traslladar a l'espectador l'engranatge laberíntic que articula les escenes. És curiós que el protagonista d'aquesta obra perd el seu rellotge constantment, i és també molt fàcil perdre el control del mecanisme de rellotgeria d'aquesta obra, que reproduïx amb escenes mirall la confusió mental d'Andreu, que ha deixat de reconèixer la gent que l'envolta però encara té voluntat per dominar el seu món. En aquest sentit la il·luminació que ha previst Ignasi Camprodon és molt encertada. Ha concebut un marc de llums led que enriveta la caixa escènica i ens disposa a entendre que som dins el cap de l'Andreu, i que els altres personatges, com nosaltres, són fora del seu cervell.

El repartiment està a l'altura del protagonista, amb una **Rosa Renom** com sempre precisa i uns actors (**Victòria Pagès, Josep Julien, Pep Pla i Mireia Illamolla**) ben dirigits i treballant al servei d'un personatge que s'emporta la funció.
